

Alleén 34^{II} Bergen. 5te april 1905.

Kjære onkel Edvard -

Undskyld, at jeg ikke straks har kunnet besvare
dit telegram; men jeg var netop i de dage min-
dre bra og havde endel at udrette. Ole reiste
omsider lørdag aften kl 10; men jeg udbetalte
ham ikke en øre af dine penge, da han efter min
mening absolut ikke burde have dem. Du vil
ganske vist være enig, naar du hører, hvorledes hans
økonomiske forhold var ordnet. Da han midt
i februar tog den bestemmelse at ville reise til A-
merika, skrev mama til mig, at jeg af hendes pen-
ge skulde give Ole 1000 kr og lade ham udfærdige
et gjældsbevis, hvori han erklærede disse penge som
forskud paa arv, dersom han ikke tilbagebetalte
dem i mamas levedid. Jeg var ikke enig med
mama i den fremgangsmaade, for jeg vidste godt,
at de 1000 kr. vilde rangles bort, længe før Ole kom

9
sig til Amerika, hvorfor jeg ikke nævnte noget til Ole om forslaget, men omgaaende skrev og foreslog mama, at hun direkte ikke skulde give Ole en øre, men tilbyde at betale den gjæld, han selv ikke kunde klare, d. v. s. paa den maade, at regningerne blev sendt mig, saa skulde j, personlig betale dem. Mama gav mig fuldstændig frihed til at gøre, hvad j fandt heldigst. Jeg sa da Ole, hvad mama var villig til, viste han mamas status og bad ham indtrængende gætte mest mulig selv, samt formandede ham saa alvorlig, j kunde, til nu ikke at stifte ny gjæld disse sidste ugerne, da den i saa tilfælde absolut ikke vilde blive betalt for ham. Naturligvis lovede han alt paa are og samvillighed, og saa fik j da hans fine papirer. Jeg kan forsikre dig, at det ikke var morsomme penge at udbetale: Strødderregningens - luksusregningens, 23 kjøreture (fra sept til jan.) hans samtlige julepresenter til os og utallige "veninder", cigarer og julekøst, alt i alt et beløb af 425 kr. + 100 kr, han skyldte mama fra før, saa at hans gjældsbevis til

3
hende nu lyder paa 525 kr. Selv greiede han kun
sin bodega og blomstergjæd. Mere syntes j
absolut ikke, mama skulde gjøre, derfor sa j til
Ole, at han fik skaffe sig ekviperings og reise pen-
ge ved laan et andet sted, hvor forhaabentlig aers-
følelsen af at burde betale tilbage er større, end
ligeoverfor mama, for hun ser saarviset aldrig en
øre. Paa første ord fik han laant 500 kr af sin
ven Fridhof Rundt (yngste søn af gamle Rundt paa
Kalfaret) Deraf bragte han 50 dollar (175 kr.) i
rede penge ved ankomsten til New Orleans, samt
45 kr. til 30 dages diæt ombord; og havde altsaa
endnu 280 kr til ekvipering + 150 kr., som han fik
for endel indbo, han med mamas tilladelse solg-
te; altsaa alt: alt 430 kr. Jeg foreslog ham at tage
pengene i forvaring og udbetale, efterkvant som han
anskaffede sig det, han bragte; men det vilde han
ikke og lovede sikkert at give mig det eventuelle
overskud som delvis afbetaling til mama. Jeg
kunde jo ikke bringe ham, da han jo selv havde laant
pengene, og j troede, han bragte en hel del udstyr.

Alt hvad han imidlertid anskaffede sig, var en ferdig
dress til 36 kr. og en kuffert til 15 kr., de øvrige 379
kr. har han simpelt hen ranglet bort disse 3 ubek-
talige uger, hvor han ikke har haft noget at gøre,
men bare har "fødet" døgnets 24 timer. Alt dette
vidste j, indet ørn, før dit telegram kom. Jeg viste
ble det og gav ham samtidig den her nævnte over-
sigt over de midler, han havde til sin rådighed,
samt bad ham redegjøre for de 379 kr., han endnu
skulde have i behold. Det kunde han naturligvis
ikke, vidste kun, at han havde "laant en ven" 100 kr.,
samt at han paany havde 100 kr. gjæld, "og belaler
j den ikke, slipper j ikke fra byen." Ja, det fik sig
blive hans egen sag! Jeg negtede bestemt at udbetale
ham en øre paa dine vegne og sa ham det saa alvor-
lig og bestemt, at han straks skjænkta, han ingen vei
kom. Han var dybt slukøret og skuffet, men tog det
dog meget pent, da han vel tilfulde indsoaa, hvor
sorgelig ret, j havde. Hvorledes han siden greiede
sig, ved j ikke. Han var her senest fredag aften i
den ho, at skibet skulde gaa næste morgen. Det

gik imidlertid først lørdag aften kl 10, men vi
 saa ikke noget til ham. havde kun diverse
 telefoneringer fra kreditorer, som vilde have fat
 i ham, og som bad os garantere, hvad vi selvfølgelig
 ikke gjorde. Men nu er han som sagt afsked
 med mange gode anbefalinger i lommen og til-
 digvis en månedens ferie til at hvile ud efter al
 ranglen, ellers tror j, han fik klimafeber med
 det samme, han kom derover. Den sidste måneds
 erfaring har ikke givet mig stor tillid til fremti-
 den. Men man ved jo gudskelov intet, og livet byder
 paa mangeblags overraskelser. —

Ogsaa om Ingo faar j skrive lidt, for j blutter.

Jeg havde nemlig mandag en lang og meget
 elskværdig visit af rektor Knudsen, som var
 i Bergen et par dage til sin søns bryllup. Han
 talte udelukkende om Ingo, om hans forhold
 hjemme, paa skolen og blandt kameraterne. Han
 syntes nok, det havde været vanskeligt mang en
 gang, og endnu fælde de sig paa langst næst tryk
 ligeoverfor Ingo, som i smaa ting ofte var dygtig

9.
usand og upaalidelig; men hovedsagen var, at
de er glad i ham, rektoren personlig og alle sko-
lens lærere, tilrods for, at han er den daarlige
klassen. Han er nok flidlig, sa rektoren, kom-
mer aldrig uforberedt til timerne, men han
har ikke den interesse, som driver det hele. Rek-
toren mente, at studering slet ikke laa for Ingo;
hans gjøb er ikke med i arbeidet, og hans grund-
og for-kundskaber er saa stette, som de bare kan
være, uden at man derfor paa noget omraade
kan sige, at Ingo har daarlige evner; tværtimod,
mente rektoren, han er et lyst hoved. Rektoren
udtalte sin store vil om, hvorvidt Ingo vil kom-
me op i overste klasse til sommeren; og faar han
ikke artium til sommeren, ^{om et aar} bliver han altsaa
2 1/2 aar, hvis han da faar det om 1 aar.

Rektoren sa, at Ingo fra jul af var holdt me-
get Øhængt, men at han villig fandt sig i det
og sikkerlig selv havde følelsen af, at det var
ham en hjælp. Det var jo ogsaa vor erfaring
dengang i Xania, da han tog sin middelskole-

7
examen; og vi var enige om at fortsat bestemt
disciplin var nødvendig for Ingo fremover, ind-
til han har lært at kontrollere sig selv; for han
er ubestribelig let paavirkelig i mindre gode rednin-
ger; men rektoren havde stor sympati for ham og
troede paa de gode egenskaber rektor og udvikling hos
ham. Desse sørgelige kom derfor til slutning den
oplysning, at de ikke vil kunne beholde Ingo hos
sig længere end til sommerferien, da rektoren ser
sig nødsaget til at sige sin afsked og saa fra
høsten vil bosætte sig i Xania. Der er vi altsaa
lige nær som ifjor, og jammen synes j, det er
vanokeligt at vide, hvad der er rettest nu. Naar
Rektoren ser, at studering ikke ligger for Ingo,
skal han dertil sidde ijen og samtidig skifte
opholdssted (om end kanske ikke skole), saa synes
j, det hele bliver langt og dyrt lærred at blege.
Jeg synes, Ingo nu med sine 18 1/2 aar engang
maa føle og vide, hvad han selv vil i verden
og lægge sin maalestok derefter. Rektoren mente,
at hans musik var gaaet tilbage dette aar, at han

slurvede endel, trods nogenlunde jævn øving. Jeg
troer, j^h skal skrive til Ingo og George ham, hvad
han selv tænker og mener og tro om fremtiden,
for skal studierne resultere i gjensiddens og det mest
mulige kundskaber, saa synes j^h, der gaar for man-
ge penge til. Skal mamma neste aar selv stille hus
igjen, skjønner j^h ikke, hvorledes hun vil gøre det.
Jeg har nu hendes pengesager til varetagt og har i
dette halve aar udbetalt over 2000 kr for Ingo,
Skjones, Ole og Haakon. Skal det fortsatte, vil hendes
bankbog, som nu er paa 7700, snart være tom.
Jeg kan ikke bede Just gjøre noget, for vi bruger akkurat
det, vi har, da skibsparterne nu i krigens tid er
at regne lig 0, saa vort budget er ^(høit regnet) 6000 med en
husleie og skat paa 2000. Jeg siger ikke dette, for
at bede dig heller hjælpe, kjære onkel Edvard, det er
bare forholdene, s^lig som de er, og som man maa
indrette sig efter, og j^h vil altid gjerne, du skal vide
gør og klar besked, for j^h ved i min inderste sjæl,
hvor godt og varmt og trofast, du mener det, og hvor
gjerne du vil det bedste for os allesammen. Gid de
maa have det godt. Her bliver ikke tid til mere
idag. Kjærlig hilsen til tante Nina og dig selv
fra Pust og din blinde, *P. J. J.*